

LVII Pregó

**de les Festes de Moros i Cristians de Petrer
en honor a Sant Bonifaci, Màrtir**

15 d'abril de 2023

a càrrec de **Carlos Verdú Chico de Guzmán**

I. Introducció, salutacions

A. Distinguido público, bona nit

Autoridades, políticas, festeras y de toda índole.

Cargos festeros: capitanes, rodelas, y abanderadas tanto de 2020-2022 como de 2023.

Presidentes y presidentas de comparsas.

Comisionados, comisionadas y miembros de directivas tanto de la Unión de Festejos como de las diez comparsas: personas trabajadoras, mujeres y hombres comprometidas con la fiesta y con la cultura de Petrer.

Público: el más distinguido de todos. Amigos, amigas, paisanos y vecinas de todos los lugares que hoy os reunís en este Teatro Cervantes para dar el pistoletazo de salida a nuestras fiestas de Moros y Cristianos de Petrer 2023.

Amigos y amigas que también nos estéis siguiendo con igual emoción desde casa o donde os haya pillado, ya sea en vuestras teles, ordenadores o móviles.

Familia: mamá, papá, iaia. Hermana, que has venido de África para esta noche.

Laura.

Bona nit.

Bienvenidos e infinitas gracias por esta ilusión que se respira en el ambiente y por todo el cariño que me lleváis transmitiendo tanto a mi como a toda mi familia, desde que hace ya varios meses se me anunciara en la Casa del Fester, nuestra casa, como el pregonero 2023.

Qué honor, qué sorpresa y qué maravilla que el momento haya llegado y que estemos todos y todas aquí hoy. De corazón, gracias.

B. I quin moment més *bonico*...

I quin moment més *bonico* m'ha tocat a mi per a fer el pregó, veritat?

Amb els carrers ben nous, el ajuntament i la plaça de baix ben apanyadetes...

No, ara en serio, quin moment més *bonico* i amb més il·lusió: amb tot el món bolcat en la festa, desitjant disfrutar, compartir moments, exprimir cada segon de festa que va passant al llarg de l'any.

Però encara que ara el moment siga bonico i el vent bufe a favor, hem d'admetre que hem passat moments de por, de dubte, de tristesa, d'incertidumbre. I és que estos anys de pandèmia, pareixia que molta gent anava a donar-se compte de que es podia viure sense festa. O no teniu la majoria coneguts que van plantejar-se no ixir més o que fins i tot s'ho van arribar a deixar?

O molts que anaven dient això de "*jo enguany perquè ja ho tinc pagat, que sinò...*"

I tots i totes els que se n'han anat, sense poder despedir-se com mereixien?

La veritat és que hem passat moments on allò indispensable es tambalejava i mai sabíem què és el que havíem de fer.

No teniem temps per a pensar en festes: les prioritats van canviar i tot això que ara tornem a donar per sentat no semblava tan clar.

Moments també en els quals, i els faré una confessió - *que no serà l'última d'esta nit* -, jo mateixa vaig arribar a pensar que s'acabava la història. Que no ens alçàriem d'esta.

Que fins aquí havíem arribat i que la Festa ja no tornaria mai a ser el que era, ni en Petrer ni en cap lloc.

Però una vegada més, jo no sé si per Sant Bonifaci, pel llegat, pels que ja no estaven o perquè simplement teníem les quotes ja pagades, la festa ho va fer.

El miracle de la festa va tornar a succeir de la mà dels homes i dones que treballen a diari per ella.

I Maig va arribar **més gloriós que mai**.

I la gent va tornar a prendre els carrers.

I Petrer va tornar a ser **pólvora i pasdobles**.

I sentiment de poble.

I devoció a Sant Bonifaci.

I clar, amb eixe caldo de cultiu, i amb el rebombori que s'ha montat perquè m'han fet a mi pregoner, enguany, açò no s'ho volia perdre ni el Tato.

I mare meua! Mira que costa conseguir una entrada per al pregó, eh?

Abans de seguir entrant en matèria, m'agradaria demanar disculpes perquè hui tinc planejat pegar-li un bon grapat de patades al diccionari. Parlant en valencià petrerí i en castellà, petrerí també.

I també perquè el de hui és un pregó **egoista**, un pregó meu. Perquè tinc la sort o la desgràcia que no sé fer les coses d'altra manera.

Bueno, sí que sé, però me costa molt, i el que a mi m'apetia fer esta nit aquí és obrir-me en canal davant de tots vostés, fer-vos un parell de confessions i intentar emocionar-vos.

Soles espere no ser jo el que s'emocione de més i no puga ni continuar llegint...

II. DESENVOLUPAMENT

A. Què faig jo ací?

Però bé, al que anàvem: què fem aquí esta nit? Què faig jo ací?

La resposta a cap d'estes preguntes no és senzilla. En absolut. De fet, he sigut un mar de dubtes al voltant d'estes qüestions des del mateix dia en que la Comissió del Pregó em va clavar en *semejante* embolat amb la complacència del president, i porte fent-me-les setmanes, mesos... fins a arribar a punts de certa ansietat o a tindre la sensació de ser incapaç d'afrontar-lo.

Però una cosa tinc segura: que hui, 15 d'abril de 2023, tinc l'honor de que la responsabilitat, la mirada i un poc també - *modèstia apart* -, l'esperança d'un poble, del meu poble, Petrer, recaiga sobre els meus muscles.

Quasi res. Poqueta cosa. Jo aquí, sense posar-me pressió.

Total, que estos mesos m'he enfrontat a les meues emocions, però també a les meues ambicions: i és jo no volia fer *lo* típic.

I no havia començat a escriure quan me vaig donar compte de que no és que no vullguera fer-ho: és que no podia, perquè per davant de mi han passat per aquí autèntiques eminències amb un recorregut impressionant, tant del món de la festa com d'altres àmbits.

I jo, en definitiva, i com m'ha dit més de uno... sóc un manyaco, acabe de començar. Pues xé, lis done la raó, ho sóc, però el que no saben és que també que sóc un altra cosa: **un somiador**.

I per això el de hui és el pregó d'un somiador per a tractar de fer-vos **somiar**.

Un pregó en el que tot Petrer pugua sentir coses. On el cor del nostre poble bategue ben fort.

Que aquí i en cada casa i quartelillo de Petrer, esta nit, se genere una energia especial que done peu a que junts i juntes pensem per uns moments **què som i imaginem què volem ser**.

Total, que no sé com vaig a eixir d'aquí, i no sé si el que jo diga esta nit vos representarà més o menys, però estigueu segurs de ho he fet amb el cor en la mà, i vaja per davant una vegada més l'agraïment infinit pel regal que m'heu fet, a mi i a tota la meua família. La que s'elegix i la que no.

Com els he dit, sóc un somiador, i des de xiquet ha hagut una part dins meua que ha volgut canviar el món. El problema és que no sabia com, ni per on començar. Era un somni massa gran.

I això va fer que durant molt de temps me trobara perdut, paralitzat.

Però un dia vaig tenir la sort de trobar-me amb una frase d'Eduardo Galeano que em va obrir els ulls i que mai se m'ha tornat a oblidar. La frase diu: *"Mucha gente pequeña, en lugares pequeños, haciendo cosas pequeñas, puede cambiar el mundo"*

Va ser ahí quan vaig comprendre que canviar el món no era només una qüestió de grans plans o de superherois, sino que el món es canviava cada dia amb cada xicoteta acció que fem i cada decisió que prenem en la nostra vida.

Vaig entendre també que no podem arribar a tot, que no som màquines, encara que a voltes pensem que sí.

I, sense donar-me compte, vaig començar a fer coses en el meu dia a dia que, poc a poc, provocaven xicotets canvis en el món o, millor dit, en el trocet de terra en el que m'ha tocat viure.

I, de repent, en eixe camí, ha passat algo. Algo molt gran.

Este somiador ha descobert que potser eixos somnis d'infància no sempre estan tan lluny com pensem.

S'han alineat els astres, he tingut un colp de sort o he fet un pacte en Sant Boni, però el cas és que esta nit, jo, sense donar-me compte, he arribat a ser **pregoner**. Pregoner de Petrer, i per a Petrer,

I no soles això, sino que a més tinc un altre indescriptible honor: el de representar i alçar la bandera d'una nova generació de festers.

Una generació de joves de Petrer compromesos amb el seu poble, la seua cultura i el seu llegat. I que lluiten, moltes vegades amb la boqueta no massa oberta, per portar noves idees i visions diferents a la nostra festa. Tot el meu reconeixement públic a eixes personetes que, des de ben joves, han decidit donar un pas endavant i clavar-se en el berenjenal que faça falta per tal de que la festa perdure i avance.

Per tal, per què no dir-ho, de canviar un poquet el món.

Ànims i endavant, companys i companyes, el futur és nostre.

B. El pregón y los cambios en la fiesta

La otra pregunta ha estado rondando en mi cabeza este tiempo era ¿qué hacemos hoy aquí?

Esto puede parecer obvio, pero en Petrer, el pregón es un un *rara avis* dentro del mundo festero. Desde que se le ocurriese al tío Guitarra en aquel lejano 1965, la estructura del acto ha sido más o menos fija, y en él se entremezclan y difuminan tres partes:

un inicio con teatrillos, escenas costumbristas, sainetes o bailes... dependiendo de las modas del momento. Y un final donde se suele realizar el intercambio de banderas, homenaje y proclamación de cargos, y que marca, simbólicamente, el inicio del ciclo festero.

Por supuesto, no me olvido de la parte central, lo que sería el pregón propiamente dicho, que es lo que yo estoy haciendo en estos momentos.

La estructura no siempre ha sido y es exactamente tal cual la nombro, pero a lo largo de estos 60 años, o al menos hasta donde yo he podido saber, sí se ha respetado este formato o se ha hecho de manera muy similar.

Así que, como digo, somos un *rara avis* porque el pregón, en otros lugares, suele ser un acto público, abierto, masivo. Una proclamación a los cuatro vientos de que llega la fiesta, de que mayo está al caer y de que las puertas de Petrer se abrirán de par en par a vecinas y forasteros.

No voy a esconder que hay una parte de mí a la que le gustaría que así fuera, y que hoy pudiésemos estar en la Plaça de Baix, la Explanada o el Derrocat. Y lo digo como pregonero, pero también como festero. Pero tampoco voy a esconder que, desde bien pequeñito, y como buen petrolanco, me ha impactado este acto. La seriedad y la elegancia de las personas que participan. La majestuosidad del teatro. La belleza y el brillo de las abanderadas. La ilusión de las familias y la admiración que despierta en todo el pueblo, festero o no.

Y es que este es un acto muy nuestro, *molt de Petré*, que se lleva cabo de manera ÚNICA cada año, siempre puntual a su cita el sábado siguiente de Pascua, y como solo en Petrer sabemos hacerlo: Creándolo y sacándolo adelante como una pieza de orfebrería.

Como ese traje precioso de abanderada.

Como ese bombacho cosido por una abuela para su nieto.

Como esa capa centenaria del abuelo / recuperada y restaurada para salir en las entradas.

Como ese zapato aparado por manos expertas, imposible de hacer en otro lugar del mundo.

En definitiva, este es un acto que me fascina por el QUÉ y por el CÓMO.

Pero quizás, solo quizás, también puede que haya llegado el momento de pensar cómo podemos seguir haciendo que la fiesta y todos sus actos sean populares, abiertos y que cualquier festera o vecino pueda vivirlo en primera persona.

Y no hablo de cargarnos esta joya que tenemos, no os alarméis, sino, por qué no, de ampliarlo. De que el pregón sea algo más, que no tengamos miedo a avanzar o, al menos, a hablarlo, y de que, si tenemos que salir luego al balcón tras para hacer una crida o una proclama, y hacer que Petrer tiemble, pues lo hagamos.

Supongo que a muchos y muchas esto os puede parecer algo descabellado, y os entiendo. Pero también lo estoy de que a otras personas se les habrá encendido una bombillita dentro al escuchar esto, ¿verdad?

Pues eso también es lo bonito de la fiesta:

que se nos ocurran cosas, que las hablemos, y que puedan o no salir adelante, pero que ocurra siempre según el criterio de la comunidad festera. De la Unión.

Porque aquí, todas y todos somos importantes y necesarios, y toda visión cuenta.

Eh, y si no sale, no pasa nada. Se puede volver a hablar en unos años, o darle una vuelta a la idea. Pero no tengamos miedo a avanzar, porque si por algo se caracteriza nuestra fiesta es por el constante cambio a lo largo del tiempo.

Sí, por el cambio. Así que eso que se escucha tanto de *“és que s’ha fet aixina tota la vida”* tiene una gran parte de autoengaño.

Porque si viajásemos atrás en el tiempo, 50 años, veríamos que la fiesta era otra cosa. Si lo hiciésemos 100, seguramente ni la reconoceríamos. Y si nos vamos 200, pues ya ni os cuento...

¿O si no quien iba a decirle a los antepasados de nuestra tía Ramona que hoy, en 2023, seguiríamos haciendo fiesta y que las mujeres superarían en número de participantes a los hombres?

Mantengamos nuestras tradiciones y costumbres, rotundamente SÍ, pero no confundamos el QUÉ con el CÓMO, porque sino seremos esclavos de nosotros mismos.

Así que no tengamos miedo a proponer y a avanzar, porque solo de esa manera conseguiremos perdurar.

C. Sincerament...

Bueno, xé... que m’estic posant molt intenso...

volia aprofitar ara que estem aquí en família i baixar un poquet el to i la serietat del moment per a confessar-los un altra coseta.

Jo sóc molt de procrastinar. Que és una paraula que ara s’utilitza molt.

Els que me coneixen ho saben perfectament i segurament ara s’estaran rient un poc, i els que no... pues xé, vos ho estic contant ara.

Sí, senyores i senyors, tinc molta tendència a anar deixant les coses per a demà, per a dins d’un rato (...) o inclús, sense voler, per a mai.

Potser eixe siga el meu major defecte, entre tants altres, com tenim totes i tots, però a nivell personal sí diria que és el que més me persegueix i més males passades em provoca.

I vos confesse açò per dos motius:

El primer, perquè durant estos mesos m’ha estat perseguint un fantasma... no real, que també n’hi han prou per ahí, sino figurat.

Un fantasma que em feia pensar i quasi estar convençut de que jo no havia d’estar ací, de que era molt prompte. No sé si era un tema de por i falta de confiança, que pareix que en les generacions més joves és la tònica general, o si era simplement la procrastinació de la que els hi parlava.

No ho sé, la veritat. I me té igual, perquè al final, el sentiment, la emoció i una **energia indescriptible** m’han anat donant forces per aconseguir-ho.

Ho he fet. Aquí estic. Igual que fa la festa cada any. Cada dia.

I és que centenars de persones treballen a diari per ella impulsats per eixos mateixos sentiments, i sense buscar més recompensa que la satisfacció de fer-ho, de treure-hu endavant i de sentir-se part d’algo tan gran que ja estava aquí abans que ells i que perdurarà quan se’n vagen.

El milacre de la Festa és possible gràcies a ells i elles, i vullc reconèixer a tot el món. A cada persona que aporta encara que siga un minut del seu temps, per a fer-ho possible.

I parle des del que se pega tota la setmana empalmant reunions: de comissió de tal, de comparsa, de filà, dels tiraors, de astò, de lo altre... que se me'n venen varios al cap... fins a, també, eixes altres persones que, als que mos clavem en tots els lios, mos donen un poc de ràbia, però que també són necessàries.

No parle dels festers de gotet, que també són part de la festa, sinò al típic, (i disculpeu que parle en masculí, però és que podria posar-lis nom i cognoms...), que sempre s'escaqueja, però que al final, encara que siga provocat per un WhatsApp incendiari o influenciat per la profunda por de no tindre cervesa fresca en el quartelillo, acaba tirant una maneta.

I, com no, una especial menció a tots i totes els pocavergonyes de Petrer. Als bons, als que tenen classe. A totes eixes persones que li posen a les festes un punt extra de diversió, d'humor, d'extravagància. Sabeu de qui parle, no? Parle de la gent de la Chusma, del The Boñ, de l'*Ambaixà* en Valencià. I també d'eixes que sempre estan inventant, disfressant-se o preparant alguna *entrastà* al quartelillo que provocarà risas i crearà anècdotes que recordarem per a sempre.

Però bé, que me'n vaig del tema, el meu infinit reconeixement i agraïment a tot el món fester de Petrer. De la primera persona a l'última. Sou únics i úniques. Gràcies.

El altre motiu que m'ha portat a confessar hui el meu problema de procrastinació davant de tots vostès és que vull fer una xicoteta reflexió sobre eixa forma de ser un poc pasota que tinc i que compartisc amb prou gent, de la meua generació i, sobretot, amb les més joves:

Jo sé que dona *perea* o inclús cert respecte el fet de pensar en anar a la Unió o a la Comparsa i posar-se a tirar una mà. Sé que a voltes tot açò se veu com un món tancat on és difícil apropar-se i aportar alguna cosa.

Sé també que no és fàcil renunciar a fer-se un café, una cerveseta, a menjar-nos un maratón de sèries o simplement a estar tirat en el sofà mirant Instagram, TikTok i tot això. Però hi ha coses que passen, que se'n van. I la festa es fa dia a dia. Som un ecosistema on tota aportació significa algo, on tota visió ha de ser ben rebuda, i on cada persona és necessària.

Tampoc fa falta estar clavat en tots els *saraos*, i no vos desanimeu si alguna volta proposeu algo i vos tiren la idea per terra, perquè aquí també n'hi han prou de cabuts.

Però participeu. Animeu-vos.

Fem la festa nostra, perquè està en les nostres mans **construir què serà tot açò en el futur.**

D. La Festa. Emocions i coses que no es veuen

I parlant de construir què serà la festa en el futur, llance un altra pregunta: Què és ara la Festa? S'ho han plantejat alguna vegada?

Segurament, a cada persona que li preguntes, te donaria una resposta diferent, o tiraria de tòpics, com segurament faria la intel·ligència artificial que ara està tant en auge. Per a mi, la festa és eixe moment de l'any on de sobte se para el món i el pas quotidià de la vida frena en sec.

On, de repent, milers de persones ens ajuntem per a fer algo en comú impulsats pels nostres sentiments i experimentant un orgull especial per ser d'on som.

I per a mi la Festa són també, i fonamentalment, **moments. Emocions. Coses que no es veuen.**

La Festa, o les festes, com solem dir més per el Vinalopó, són **un regal** que torna cada maig, i on vivim coses que només passen eixa vegada a l'any.

I no parle només de la música i la pólvora:

parle de vore a eixe amic que només apareix per Nadal i per Sant Bonifaci.

De plorar sense consol i sense saber exactament per què al vore a la nostra cosineta fent la rodella.

De netejar la casa i deixar-la com una patena perquè l'entrada passa per allí i tindrem convidats.

De mirar a Sant Bonifaci baixant pel Carrer Nou i, siga la que siga la nostra fe, no poder evitar recordar-nos de tanta i tanta gent.

La voràgine festera comença esta nit i arribarà al seu màxim esplendor amb els cinc grandiosos dies de maig: del dijous al dilluns més pròxims al dia 14, festivitat del nostre patró. Eixe dijous, poc abans de les huit de la vesprada, la Unió Musical o la Verge començaran a fer sonar a la porta de l'ajuntament els compassos de *Petrer en Fiestas*, en un dels actes públics més íntims de la Festa.

A partir d'eixe moment, Petrer es transformarà, entregant-se a la passió, al frenesí i a l'amor pel seu poble, com bé va escriure Hipólito Navarro i com bé tots i totes repetirem com un mantra el mateix dijous al caure la nit, abans a la plaça de baix i ara a l'Esplanada.

I a partir d'ahí, la festa es tornarà **imparable**: viurem una muntanya russa d'emocions i incomptables moments.

Tindrem moments d'èxtasi comú on participem de forma massiva, com les nostres grandioses Entrades, les espectaculars Guerrilles, la històrica Ambaixada o la sobrecolidora Processó al nostre Sant.

I tindrem també molts altres moments que no es veuen, però que son crucials per a la festa: litúrgies i rituals privats i íntims que tenim totes les persones festeres, totes les filaes, tots els quartelillos.

Quantes i quantes costums, risos, plors i xicotets moments passaran en cada casa, en cada quartelillo i en cada acte, veritat?

M'enteneu ara quan dic que la festa per a mi son **moments i emocions?**

Particularment, un d'eixos moments que més ganes tinc sempre de viure té lloc el divendres pel matí. Parle de quan, encara a casa, faig per primera vegada el ritual de vestir-me de festa i baixe a uns carrers nets, sense cotxes, amb certa olor a pólvora intuït-se ja en el ambient, i amb una música perenne de fons on els pasdobles tenen un protagonisme innegable.

Un ritual que jo i tot el meu poble repetirem durant quatre dies més. Cada dia més cansats, però sempre impulsats per les ganes de no deixar escapar ni un sol moment de festa. Perquè són cinc dies que carreguen les piles per a tot un any.

Ens deixen rebentats, siguem clars, però per dins ens deixen tantes vivències i ens fan experimentar tantes emocions que, d'alguna manera, són també dies **terapèutics**.

E. La nostra identitat, cultura, llengua. Som de Petrer

La Festa, a més, també parla d'un poble i influeix en la seua forma de ser, sent una part inseparable de la seua identitat. Però el tema de la identitat d'un poble és molt més complexe i cadascú la sent i la viu d'una manera molt diferent!

I això m'ha fet adonar-me de que Petrers n'hi han molts. Moltíssims.

Potser pensem que només hi han dos: el *Petré-Petré*, la zona de dalt; i el de baix, La Frontera, El Campet... Però qué va! Estem molt equivocats.

Hi han, aproximadament, 34.000 Petrers. I això és normal. I està bé. Però ens fa falta una cosa, als 34.000. Necessitem algo que ens unisca, que ens faça sentir-nos part d'una cosa comú: sentiment de pertinença, orgull de poble, germanor... diguem-li com vullguem, però ens fa falta **ser coneixedors dels nostres valors comuns, valorar-los i potenciar-los**.

Fa poc vaig sentir a Pablowski - *Pablo Llorente* -, artista i poeta de Petrer, recitar una de les seues poesies en valencià petrerí, com a ell li agrada dir, i en ella deia :

*“Sóc d’un poble que vé d’un silenci antic i molt llarg,
però amb la bellesa d’un anonimat que lluita per sobreviure”*

i la idea em va arribar molt fons. I em va fer pensar.

I és que Petrer és i ha sigut un poble històricament treballador, humil. Un poble unit al camp, devot del seu patró, Sant Bonifaci, siga per fe o no, i també a les seues tradicions i costums. Un poble, també, que, en moltes ocasions, ha viscut a l’ombra dels veïns, siga per voluntat pròpia o no, però on la seua gent **sempre** hem estat ben orgullosos de **ser poble** i d’**allò que ens fa poble**.

En els últims cinquanta anys, Petrer ha crescut molt, més que mai abans en la seua història. S’han generat barris nous com El Campet o La Canal que, en poc de temps s’han convertit en el centre real del poble i on ara es concentra la majoria d’activitat i dinamisme. En eixe procés, la nostra identitat petrerina s’ha anat difuminant, com és natural quan es produeix un creixement tan ràpid i gran.

Así que en estos momentos... ¿qué es ser de Petrer?

Pues eso, hay **treinta y cuatro mil formas de verlo y de sentirlo**, y eso siempre será así.

Pero es urgente también que, en común, hagamos ese proceso de **descubrir y dibujar** qué somos y qué nos hace únicos, para así ser una comunidad fuerte, cohesionada, participativa, y poder construir juntos y juntas qué seremos en el futuro.

Y para ello la fiesta juega un papel fundamental.

F. La festa com a ferramenta de desenvolupament local. Els nostres valors: participació, comunitat...

Porque la fiesta, y más una tan popular como la nuestra, hace pueblo.

Perquè la festa, és poble.

I, sense que ens donem compte, influeix en molts aspectes de la nostra vila, des de la configuració dels carrers, fins a l’economia. Sí, una festa com la nostra és també un punt clau en la economia i el desenvolupament d’un territori. I aquí me pose serio.

Tenim un tresor, una autèntica joia, i ja és un motor econòmic del poble. Si no, penseu per un moment la de diners que genera i la de gent que viu de la festa, tant directa com indirectament: cosint, dissenyant, cuinant, netejant, amb la pólvora, la música...

En altres pobles s’han fet estudis que han estimat el impacte econòmic de les seues festes: en Villena, per exemple, les xifres parlen d’uns 6 milions d’euros; en Alcoi, arriben a calcular vora 20 milions, és a dir, en 3 dies generen quasi el pressupost del nostre ajuntament sencer, que se diu prompte.

Aquí, en Petrer, si le damos una pensada rápida, y contando que participamos directamente unas 3.500 personas en la fiesta, solo en cuotas, generamos cerca de 700.000 euros que aumentan con otros ingresos y que repercuten en gasto en bandas, comidas, seguros...

En cuartelillos, teniendo en cuenta que somos unos 200, contad alquileres, reformas, decoración, comida, música... y haciendo una cuenta muy rápida, el gasto común en este sentido podría rondar los 2 millones de

euros. Es decir, con datos bastante poco reflexionados, hablamos de casi 3 millones directamente en la fiesta, más luego todo lo que pasa alrededor y que genera ingresos indirectamente.

Digo esto hoy aquí para que también tomemos conciencia del impacto que tienen las fiestas más allá de lo emocional, aunque esta parte sea algo de lo que no se suela hablar tanto, y menos en un pregón.

Ha habido pueblos que han desarrollado una pequeña industria festera con empresas especializadas en decoración de calles, iluminación, alquiler de trajes... y no digo yo que en Petrer tengamos que hacer lo mismo, ¿pero por qué no aprovechar que tenemos unas fiestas únicas para atraer más gente y que esto genere impactos positivos en nuestro pueblo?

¿O por qué no podemos aprovechar algunos de nuestros cuartelillos más icónicos para crear pequeños negocios que le den vida a un centro histórico que muere lentamente?

¿O simplemente conseguir que todo el pueblo se involucre y tome partido en la fiesta para que el impacto sea mayor?

Al hilo de esto último, yo sé que las fiestas están muy identificadas con ese Petrer tradicional, con el *Petré-Petré*, y que parte de su encanto reside en las zonas en las que todo pasa, pero les haré una última confesión: hay una parte de mi a la que le encantaría que todo el pueblo sintiese lo mismo que ustedes y yo sentimos esta noche.

Que en mayo, en El Campet, también hubiese fiesta. Y me pasa, que cada vez que un amigo o un conocido “*de la plaça Espanya pa baix*” se apunta a una filà de Petrer, me entra una alegría impresionante por dentro y siento que Petrer avanza, que hay futuro.

Y es que me acuerdo de la frase de Galeano que les contaba antes y siento que esa persona es indispensable para ese proceso de cambio constante. Y me ilusiono.

¡Fijense lo fácil de contentar que soy!

Por supuesto, como todo, hablémoslo.

Parlem.

No tanquem els ulls i mirem cap avant.

III. Conclusió i PREGÓ

A. Construïm junts el nostre futur i siguem POBLE. Fem que Petrer siga la millor opció

Unámonos. *Unim-nos.*

Dibujemos juntos como **pueblo el futuro** de todo esto, y construyámoslo desde el amor por Petrer, por su fiesta y por Sant Bonifaci.

Creamos en ello y **creémoslo juntos**.

Ha llegado el momento de **dejar de enfocarnos en los problemas**, en lo que está mal, en aquello que nos empequeñece, y **sacar pecho de aquello que nos hace grandes**, únicos.

De buscar soluciones. De ilusionarnos. De proponer desde lo que somos, **PUEBLO**.

Una comunidad viva, cohesionada y con capacidad de acción para conseguir grandes cosas comunes.

Des de la nostra humilitat i tot allò que ens caracteritza, no oblidem-nos de **qui som i d'on venim**, i diferenciem el **QUÈ** i el **COM**.

Perquè som **hereus d'una tradició més que bicentenària** i tenim la responsabilitat de preservar el llegat, però **no som esclaus d'una manera única i inalterable** de fer festa.

Com a sistema viu, el canvi és una part essencial de la vida. Conservem els arrels: potenciem la nostra identitat, els valors, la nostra llengua i sentiment, i atrevim-nos a mirar endavant sense por, sense renunciar a ser **POBLE**.

Així que ànims per al futur. No tinguem por, ni complexos.
Atrevim-nos, que és hora de somiar i de mirar endavant.

I quan no tingueu forces, **recordeu les paraules d'este xiquet que esta nit ha complit un somni**.

Despertem, Petrer, i fem-lo realitat.

Somiem i fem JUNTS i JUNTES, perquè el nostre llegat és molt gran, i la responsabilitat de mantindre-ho és de tot un poble.

Així que **fem que Petrer siga la millor opció**.

Està en les nostres mans, està en les vostres mans, i està en les mans dels que vindran.

B. Pregó

I anem a anar acabant, que açò ja s'ha allargat prou, i la Festa d'enguany ha de començar d'una volta:

En virtut de la noble tasca que m'ha encomanat el meu poble, anuncie als quatre vents que Petrer està preparat, i que enguany tornarem a fer-li festa al nostre patró, Sant Bonifaci, com portem fent des de fa quatre segles.

Festers, festeres, comenceu a treure els tratges dels armaris i prepareu arcabussos i cantimplores. Netegeu els quartelillos, ompliu les càmeres de licors i cervesa i prepareu-vos per a dies d'emoció i alegria.

Càrrecs festers, i especialment abanderades, doneu-li les últimes puntades als tratges i prepareu el cor per a viure uns dies que recordareu tota la vostra vida.

Músics, músiques, afineu els vostres instruments i assageu bé marxes i pasdobles. Planxeu les vostres camises i tratges i que la vostra banda lluisca amb orgull pels carrers de Petrer.

Autoritats, deixeu carrers i places ben preparats per a l'ocasió. Penjeu banderins i llums, i ajudeu-nos a anunciar per tot arreu que la festa ja està ací.

Veïns i veïnes d'altres pobles, sabeu que sou més que benvigudes. Que en Petrer som gent acollidora i que a la nostra casa mai passareu fam o sed. Veniu i disfruteu d'una de les festes amb més història, més participació i amb un futur més prometedor.

Amigas y amigos que venís cada año a Petrer desde otros lugares atraídos por la magia de la fiesta de mayo, sois ya petrerins de adopción y os esperamos en nuestras calles. **¡Preparaos para sorprenderos!**

C. Tamcament amb crida a l'acció

Pero, antes de irnos, me gustaría que todos y todas hiciésemos una cosa:

¿Os acordáis lo que he dicho antes de ampliar el pregón, de llegar más allá? ¡Pues esta noche vamos a hacerlo todas y todos juntos y vamos a utilizar nuestros móviles para expresar todo su potencial!

Así que, cuando yo avise, por favor, sacad vuestros móviles y poneros a grabar. Contaré hasta tres, ¿vale?

Hacedlo con la cámara, con Instagram, con TikTok, con Facebook... ¡con lo que queráis! Y los que no tengáis redes sociales, grabadlo y guardadlo para enviárselo a quién queráis, mañana o en las próximas semanas.

En definitiva, quiero que compartáis el siguiente minuto con toda vuestra pequeña comunidad virtual. Pero ya, sin pensarlo, sin filtros, y que se entere todo el mundo de cómo nos las gastamos en Petrer.

Hui tots anem a ser un poquet influencers.

¿Queda claro? Pues venga, tres, dos uno:

Amigos, amigas, gente de Petrer, del Vinalopó y de la provincia de Alicante. Germanes de nord a sud del País Valencià y paisanos de toda España. *Friends from all over the world!*

Sabed que en Petrer, en el mes de mayo, del día 11 al 15, estaremos de fiesta. De Moros y Cristianos, siguiendo una tradición de más de cuatro siglos y viviéndolo como si no hubiera un mañana.

Venid, conocednos y sentid toda nuestra energía, toda nuestra pasión. Veniu i descobriu una festa històrica i única feta per a tot el món per gent humil i oberta. *Come and experience something that cannot be explained with words.*

¡Os esperamos del 11 al 15 de mayo, con nuestras calles llenas de música, pólvora, color y alegría, para disfrutar de las fiestas más especiales del mundo, nuestras fiestas de Moros y Cristianos de Petrer!

Gràcies, gràcies i gràcies!

Que esto sirva para que todo el mundo se entere de lo que viene, y que también nos sirva a nuestro pueblo para venirnos un poquito arriba, ¡que falta nos hace!

Ara sí, açò ja és imparable.

Bona gent de Petrer. De l'Avinguda de Madrid a La Foia, inclús els que viviu més a dalt: a Salinetes, Caprala, Puça.

Que tot el poble es prepare, perquè de l'11 al 15 de maig de 2023 celebrarem les nostres festes de Moros i Cristians en honor a Sant Bonifaci.

Bona nit,

VISCA PETRER

¡ VISCA SANT BONIFACI!